

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 13. Tenebris illuminatum S. Dionysium Areopagitam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

tentia, vt non tantum creaturas habeat obedientes, sed ipsas etiam priuationes creaturarum; quibus ex luscis cecos facit: tametsi tenebre creatura non sint. *Nam lux quidem*, ait S. Gregorius Nyssenus, *vt esset, diuinum mandatum expectauit, tenebrae autem extiterunt, sine mandato, cum mundus crearetur.*

S. Greg.
Nyssen. l.
Hexam.

§. XIII.

Tenebris illuminatum S. Dionysium Areopagitam.

Quin ipsis quoque tenebris, & extraordinaria eclipsi, nouit DEVS, vti ad homines illuminandos. Christo patiente, plus, quam ad Thyesteam mensam, sol cohorescens radios lucemque resorbuit; dies expalluit; &, à sexta hora, tenebrae factae sunt super uniuersam terram, usque ad horam nonam. Centurio autem, & qui cum eo erant custodientes Iesum, viso terra motu, & his, quae fiebant (tenebris) timuerunt valde, dicentes: *Verè filius Dei erat iste.* Quod Centurioni prope crucem, id Dionysio Areopagitae longè dissito contigit; qui eadem solis defectione lumen ad reuelationem gentium datum coepit videre. Rem ipse, cum in Apollophanem Philosophum inuehitur, his verbis memorat. *Quid de illo, qui tempore crucis domini-*

Matth.
27.45.

Dionys.

ca fa-

Arcopag.
ad Poly-
carp. Ba-
ron. tom.
1.

ca factus est, solis defectu dicturus es? eramus
tunc ambo, apud Heliopolim, amboq³ simul in-
cidentem mirabiliter soli Luna globum notaba-
mus (non enim eiusce coniunctionis tunc aderat
tempus) ipsamq³ rursus, ab hora nona, ad vespere-
ram, ad solis diametrum, supra natura vires,
restitutam. In memoriam autem illius, renoua-
etiam aliud quoddam: nempe enim, (ut ipse non-
ignoras) eam Luna incidentiam, ab oriente cie-
pisse, & usque ad solaris corporis finē peruenisse,
ac tum demū resiliisse, notauimus: neq³ verò eā-
dem ex parte, ut assolet, & incidentia illa, &
repurgatio facta est, sed ex aduerso diametri.
Idemque, de eadem re, scribens ad ipsum

S. Dio-
nyf. Are-
op. epist.
ad Apol-
lophan,

Apollophanem, agit his verbis. Heliopoli tu
quidem penè mihi coeui, & ego quinque & vi-
ginti ferè annorum tempus exsoluens, unā mo-
rantes confederamus, cum feria quadam sexta,
& hora etiam penè sexta, Sol horribilibus subito
est obsitus tenebris, Luna ipsum intercurrente:
quia non Deus, sed creatura Dei, in ipsius vera
lucis occubitu, lucere non potuit. Quarebam e-
nim tunc, apud te, qui mihi sanè sapientissimus
videbaris: quid ipse inde sentiret? tu verò mira-
bili prudentia subintulisti, quod usque adeò pene-
tralibus mentis mee inhaesit, ut nulla obliuione
deleat, nulla unquam valeat mortis imagine de-
leri.

leri. Offusi enim tenebris ipsi erramus, orbem solis, undiquaque, & ex aequo, occupante caligine: & postquam repurgatio, & restitutio facta est, Luna ad Solis diametrum conuersa aufugit. Et tunc quoque regulam Philippi Aridei assumpsimus. Cumq; reperissemus, quod & erat notissimum, eo tempore, solem eclipsis molestias laboresq; minimè perpeti debuisse, ac nihilominus Lunam ab occidente solarem splendorem pullis nigrantibusq; velis obduxisse: cum soleat ex occidua parte solem ingredi: tunc autem opifices lucis thesauros caliginibus, quas ipsa genuerat, ad occiduos vsque solis fines, peruagata (ut ipsi putauimus) occultauit: Cum tamen, & luna tempus deesset, nec coitus vicinum tempus esse, cognosceretur. Aio ad te (neque enim adhuc mysterij tanta rei conscius erā) O ingentis prudentie promptuarium, quid, inquam, ô Doctrinae speculum, Apollophanes, his secretis adscribis? Ad haec, nescio quo pacto, diuino quodā afflatu, & non humani sensus sermone subintulisti: Haec, ô bone Dionysi, diuinarum vicissitudines sunt rerum. Deniq; verò adnotatum diligenter feria diem, & annum annuntiatione, qua sacer Paulus nostris attētis auribus infudit, consentientibus signis conspirare, & concordare expertus, man⁹ veritati submissi, & ex falsitatis nexi-

H

bus

bus subabsolutus, quam quidem veritatem mirificè effero, quam & tibi communico. Hæc de se S. Episcopus Dionysius, & de Apolophane: quibus vtrisque voluit ille, qui lucem habitat inaccessibleem, per tenebras innotescere; & vni quidem innotuit, alter verò, quia, in ipsis tenebris, tenebras suas magis, quàm lucem amavit, veteri amico occasionè præbuit, per eas ipsas tenebras, diuinam lucem prædicandi. Itaq; non solùm solis splendore, per aërem diffuso, sed ipso etiam solis defectu, & caligine vititur DEVS, ad fidei lumen mortalibus inferendum. Qui enim à luce non dependet, illi perinde est, de qua re illuminare.

§. XIV.

Quàm horrenda fuerint tenebra, quibus Aegyptij fuere puniti?

Quanquam non rarò his etiam instrumentis vititur, tam ad seruos suos illustrandos, quàm ad obscurandos hostes, & plectendos; docendosque, & quas olim in inferno passuri sint, & quas iam, in animo tenebras patiantur. Quem in finem, dixit Dominus ad Moysen: *Extende manum tuam in calum, & sint tenebra super terram Aegypti tam densa, ut palpari queant. Extenditque Moyses manum*

Exod. 10.
21.